

„Szólj igazat, betörök a fejed.”

FÜLLENTŐ

Megjelenik minden hó 10, 20 és 30-án.

ELŐFIZETÉSI ÁRA :

Egész évre . . . . . 3 fnt — kr.
Fél évre . . . . . 1 „ 50 „

Egyes szám ára: 10 kr.

Bérmentetlen levelek nem fogadtatnak el.

Felelős szerkesztő és kiadó:

Dr. Füllentő.

Társ-szerkesztő: Petrikás Mór.

SZERKESZTŐSÉG és KIADÓHIVATAL:

Budapest, VIII., stáció - utca 6. sz.

Ide intézendők

az előfizetési pénzek, reklamációk, kéziratok.

Hirdetéseket árszabály szerint felvesz a kiadóhivatal.

MÁRCZIUS 15.

Dicsfényövezve lobog fenn a zászló,
„Szabadság!” rá e lángszó írva fel.
Üdvözli világrendítő hozsánna,
Örömtől dobban száz meg száz kebel.
Népek milljóí könnyüket letörlik;
Felejtí mind a szenvedéseit:
Koszorut tenni a hősök fejére,
Koszorut tenni siet mindenik.

„Népszabadság!” Atharsogott a szózat,
Átdörgött az egész ország fölött,
Kikelt lánczából a börtön lakója,
A börtönöknek láncza széttörött.
Talpra állott a nemzet ifja, véne,
És együtt harczolt, egy zászló alatt.
S elmondhatá a honfíu örömmel:
A hon, a melyhez tartozik, szabad!

Dicsőség napja, mely a népek álmát
Messze üzted, hogy árássz fényözönt,
Népek imája áldja felderülted,
Lelkesen annyi honfíszív köszönt.
Légy te mindig fényes diadalünnep!
Aggok, ifjak megünnepeljének.
Szabad hazát találj, s szabad hazában
Mindig szabad és boldog népeket!

Dicsőség napja! Annyi hő kebelnek
Ragyogó napja üdvöz lve légy!
Mint a multban, im'hát jöttödre most is
Viharos „éljen” harsogjon feléd.
Emléked, a mely itten él szívéinkben,
Lelkesítsen s legyen mindig velünk.
Talpra szólítsd s rázd fel varázsszavaddal,
Mikor szunyadni készül nemzetünk!

Fotografiák röptiben.

Gyulai és Jókai

Mielőtt e két nevet leírtam volna, soká tusakodtam rajta: melyiket helyezzem a másik elé. Így legyen-e: Gyulai és Jókai? vagy Jókai és Gyula? Mert hát ennél a két embernél — talán ennek a két embernek is — az nem közömbös dolog,

Ha Kisch József és Arany János, ha a „féligmeddig már rokon“ Prém József és Petőfi Sándor, vagy Dóczy „Utolsó szerelme“ és Shakspeare vígjátékai közt támasztanék versenyt, úgy elsőnek hagynám azt, a ki elől van.

Jókai és Gyulai közt? — segíts meg szent Ábéczé.

Hanem hát a kétszer-kettőn épült XIX. század ezzel be nem ér.

Fogjunk hát hozzá a matézis segedelmével e két határozatlan mennyiség kiszámításához.

Egy meg egy — az kettő. Gyulai és Jókai az két ember. Ez a *kettő* azonban — ismétlem — határozatlan mennyiség. Fele-fele is nagy summa. Hogy összeadjam őket, arra nem futja ki a tudományom; sohasem voltam nagy matematikus.

Birkozzunk meg a kivonással. Gyulaít kivonva Jókaiából, vagy Jókait Gyulaiból, a maradék —? Csodálatos egy számok. Levonok belőlük s a maradék nagyobb a kisebbitendőnél.

Papiroson nem megy. Elő a súlyokkal!*

Mérem, mérem s nem győzöm numerussal, bár tovább olvasok, mint a szarka vagy a botokúd.

Elvégre is az ilyen mennyiségeknél, elég, ha vetünk hozzá. Gyulai — jöllehet neki a rövidebb szakadt, mikor Isten a természetet osztogatta — Gyulai nagy férfiu. Az Üstökös két számban adta ki életnagyságu képét czilinderestül együtt.

Jókai — ki mondjam-e, ne mondjam-e — nagyobb egy fejjel nála. Ennek a fejnek hosszára — hiába kutattam utánna irodalomtörténetekben — nem bukkan rá. Lenhossék lesz majdan a megmondhatója, éltesse az Uristen még vagy ötven esztendeig a kranioszkopia és hallgatói örömére.

E két emberrel a matematika sem boldogul.

Nos tegyük elsőnek a hatalmasabbat, a ki a kritikus botot is forgatja. Félni jó! Irhatok még én is verset, mire Ágai!

Legegyszerűbb megoldása lesz a csomónak, ha ketté vágom; az egyiket is, a másikat is külön fotografálom le. Hanem bármiként is erőlködjem, külön-külön nem bírok annyit elfogni a napsugarakból, hogy egy-egy fotografiára kellő árnyék vetődjék.

Zenit és nadir. Aequator és a sark. Bigyeszthetem volna ezt is e fotografia fölé, ha már a fuzió előtt való időkben vagyok fotografus legény. Az ellentét

* „Súly-ok“ többesszám. Valahogy súlykot ne szedjen ki szedő! Nem vagyunk még a kri...

révén kerültek egy rámába, bár — meglehet — a vámon vesztenek. Ma egy gyékényen árulnak. Mióta a fuzió országos konfuziókat szült, azóta a Gyulai kritikája is lanyhább; azóta — forrásunk is hiteles — Gyulai Pál részavazott Jókaira ennek tiszteletbeli taggá választásakor az akadémiában.

Mikor Jókai *rossz* regényeket irt s Gyulai ezt szemére is löbbantotta, akkor mohón olvasták azokat a megítélt műveket, talán épen azért, hogy *rosszak*; a mióta pedig Jókai öszülő fővel — szólásforma ez csak, mert tudunkkal a paróka meg nem öszül — jó regényeket ir a Nemzetnek, mióta a Budapesti Szemle enyhít a kritikáján velök szemben s inkább-inkább a jó oldalakat tárja fel — és pedig oly szakavatott kézzel, mint előbb a gyengéket; azóta meg a nemzet nem kap annyira rajtok. S az ok talán az enyhébb kritikában rejlik?

Ma a sajtó egyhangon zeng a nagy regényíró dicsőségéről. S itt is tulharsogják azok a tigrisek a többieket; ebben is birják szépen szóló hanggal. Isten szent ucsese! mit tudnának még ezek végbe vinni, ha kezökbe nyomnák a dirigáló pálcát.

Mint ma Tisza s Szilágyi, úgy megharczott ez a két ember a régi jó időkben.

Bántották egymást éveken át s csodák csodáj nem álltak szemben egymással soha egy kardhosszny közelségben vagy még közelebb a halálhoz — huszonö lépés távolság öt-öt lépés avange-szal. Csatájuk nem az anyag csatája volt.

S mind ebből a közönség számára egy részről okulás, másrésztől mulatság fakadt.

S miért, hogy e kettő ellenlábasa volt egymásnak ebben a kis országban? Politikai nézetükben rejtezett az ok? Hisz Jókai meg Verhovay ugyancsak ellenséges tábor és sohasem hallottam, hogy valami hevesen öszszetűztek volna. Sőt mind a kettő nagy tisztelettel viseltetik egymás költői talentuma irányában.

Társadalmi téren sem állott egyik a másiknak utjában. Ha valakihez így szólának: válassz! Gyulai akarsz-e inkább lenni, mint Jókai? úgy állana, mint ama bibliai állat a két kötés szénának közepette.

Hanem érezte mindakettő egymás nagyságát — hiába tiltakoznak ellene — a Gyulai nagyságát értem — az Üstökös Jókai szerkesztette évfolyamai; önönmagukat cáfolja az, hogy nem egyszer, sem kétszer az egész lap Gyulaiból telt ki szóban és képben.

A más nagyságának érzete taszította el őket egymástól, mint a mágnes északi sarka nem szenvedheti a délit, míg a magával jötehetetlen vasat egyformán vonzzák ellenállhatatlanul s tulságos erejük ráfecserlik.

Mi is lenne ebből a szép világból, ha a vonzás és taszítás törvénye csorbát szenvedne? Ekkor a teremtés előtt való kaosz, úr a mindenségben. S ki tudja: lenne újra olyan, a milyen a világ a teremtő szóra: legyen!

AZ uj Diogenes.

A. Úgyan mondja csak, komám, vajon mit kereshet fényes nappal ez az ur?

B. Hja az titok. Annýit azonban megsughatok, hogy tisztakezü kortesek után néz.

Az engedelmes fiu.

Apa: Te rossz fiu, hát ismét utolsó vagy az iskolában? No itt már minden megszűnik.

Fiu: De édes atyám; mindezt csak neked köszönhetem, mert minden ismerősöd előtt úgy nyilatkoztál, hogy mai napság számárság a — tanulás.

Az iskolából.

Tanár: Mi a kén?

Tanuló: A kén sárga.

Tanár: Ah mit! Az omnibus is sárga, és még sem kén.

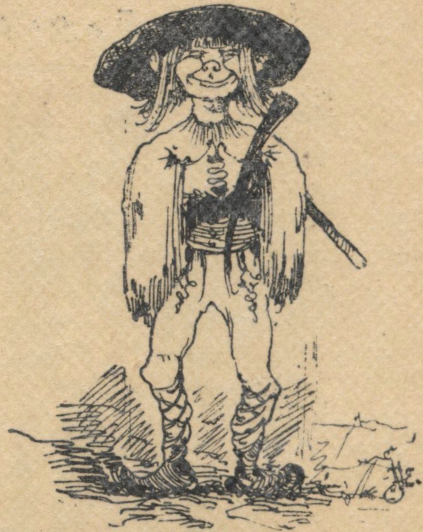
Kétértelműen.

— Mondjál sakkhedves Móriczleben, hodjan medjen a tietek ój zszornál?

— Hát hodjon menjen? Jól medj; mert senkhi sem thartja.

Valaska Pavel pánszláv povedálásai.

Millio kancsuka is bitofa! . . . Sak szípen megjárta enszemílyem, kiderülte rúlam, hogy ín terjesztek a mi ídes „Hlasznik“ is „Csernoknazsnyik“ rímsíges hazai lapok s lete ellenem nagy larma, krik.

Sajtozabadsag megvan ez? Mikor lefoglalja zsarnok kormány csendőrsíge olyan dicső zujság, melynek maga fensíges czar adja ívi subvencio s melyíkek zujság ígaság írja, hogy magyar meg van nagyobb zsarnok jako Dianysius; mert nem adja nekűnknek krajina, mit Svatopluk szerezte meg. S ezért foglalja le kormány píldányokat, müket gratis adta szegíny nípnek pánszláv zeszme zapostola.

Sak ín megmutatja nekiknek. mit tudja csinálni Valaska Pavel!

Sak engemet megvalasztota Presburger veterán egylete dísztagá s vagyom magy. kir. is császári zűgyvéd, sak ín nekteknek bepovedálok! Sak itt nem leheti többi türelem! Én vagyom mint artatlan baranyka nekiknek szemibe s ők nekemnek lerántják baranybőr s rágyűttek mi lakozja, báránybűrbe. Sak jó, tigris leszem! Nem filek senkiktul. Megvídí engemet czaruska, ídes.

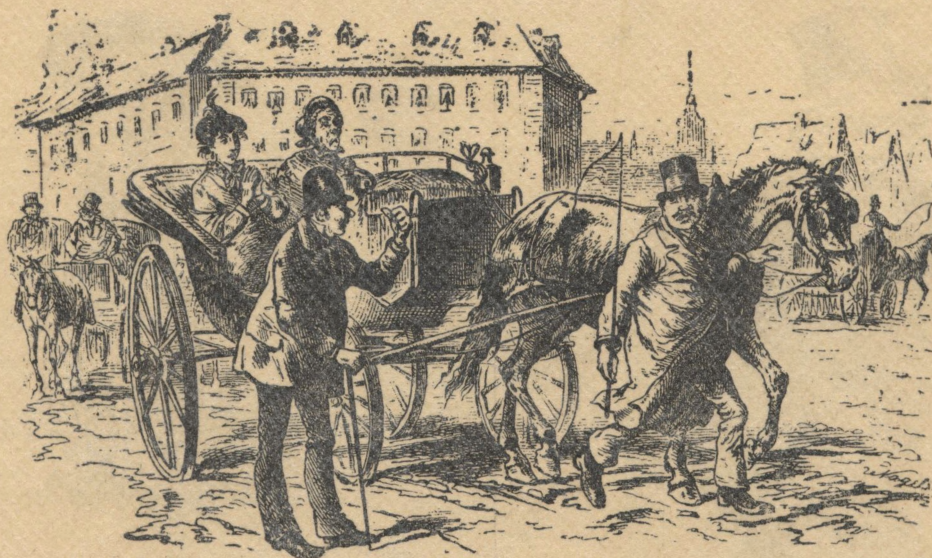
Nem elíg, hogy megbukta „Koruhev“ hova ín is irtam, ujra vihar tolongja mienk feje fölött. Magyar zsarnok, sak szegíny tótnak nem szloboda olvasni zujság is tot zujsagíró nem dicsírhet lapjába czaruska s szidhatja magyárt, Magyar zorszagba.

Gyából do tebe! Sak egísz zenyím test eszível van tele. Leöntök vutki esentiával zenyim míreg is sak azírt is eldalolok zenyím nóta;

„Oh moj mili Hurban tatko,
Kelj föl, hore, gyorsan vrtko;
Legyen zujra velka vojna
Sak előre na Magyara.“

Íljen dicső Hurbán! is íljen zenyím dicső szemíly Valaska Pavel!

Épp azért vezeti.

— Hallja maga kocsis, azt mondom magának, hogy drága családomat el ne ragadtassa ám a lovával. Felelőssé teszem érte.

— Felelek a magam lováért, épp azért vezetem.

Hársfayék és Kelecsényiek.

(Humoreszk.)

(Folytatása és vége.)

A népszínházban, midőn először adták a „Koldusdiák”-ot, úgy Hársfayék, mind Kelecsényiek jónak látták azt megnézni s óh sors, mind a négyen egymás mellé kerültek, úgy hogy az ülőhelyek szélén ült a fiu, mellette az atya ez után a leány s végül az anya.

Az atya imádottja mellett ülven, igyekezett azt megszólítani s nagy lelki félelmek után meg is tette, dicsérvén neki a darabot, a kis leány ezután beszédbe ereszkedett Kelecsényi úrral.

Az előadás után mind az atya, mind fia felajánlották karjukat a nőknek; az atya kísérte a leányt, a fiú az anyját.

Kölcsönösen bemutatatták egymásnak magokat és úgy látszik a két pár nem idegenkedett egymástól.

Napok teltével mindkettő, értem a férfiakat, a nők házánál jártak.

Az atya és fia között egy alkalommal a következő párbeszéd is folyt a nőkről:

— Nos Béla fiam, ugye, jól mondám neked, hogy engem fog választani.

— Mit, édes atyám, hát nem tapasztaltad, hogy engem választott.

— Talán, édes fiam nem vagy magadnál, nem emlékszel még midőn én kísértem baza a színházból.

— Te?

— Igen is én.

— Talán csak nem örültem meg, jól emlékszem.

— Hát tulajdonképen kit is gondolsz te?

— Hát Hársfayné!

— Ha . . ha . . ha, Hársfayné hiszen én a leányát szeretem.

— Micsoda a leányt, hát akkor nem kell egymásra féltékenyeknek lennünk.

Ezentúl nagyon jól voltak az atya és fia és egy alkalmas szép napon elmentek az özvegyhez és leányához s kezeit megkérték a mit a két szerelmes szív nem is tagadott meg.

Nem sokára a kettős lakadalmat is megtartották nagy fényvel.

Az esküvő napján a már kissé beállított vőlegény, értem alatta a fiatalabbat, így kezdett a lakodalmas nép előtt szónokolni:

— Tisztelt barátaim, én magamnak e naptól fogva, hogy Hársfayné ő nagyságát nőül vettem, nagyapám lettem!

— Hogyan? kérdék a vendégek nevetve, kik se hogy sem birták felfogni, Kelecsényi Béla, hogy lehet önmagának nagyatyja.

— Igen egyszerű, mondá Béla. Nos hallgassatok: Én Eleonorának a volt Hársfayné leányának, most nőm leányának atyja vagyok. Atyám azonban férje leányomnak, így tehát vőm. A vőm fia pedig nekem unokám, unokámnak én nagyapja vagyok, én pedig, atyámnak, vőmnek fia lévén, magamnak nagyapja vagyok.

Nagyon tetszett ez a jelenlevőknek.

Igen nagy zavar támadt azonban e családban, midőn mindkét párt megajándékozta egy év lefolyta múlva az ég gyermekekkel.

A két boldog házaspár még Budapesten él. P. B.

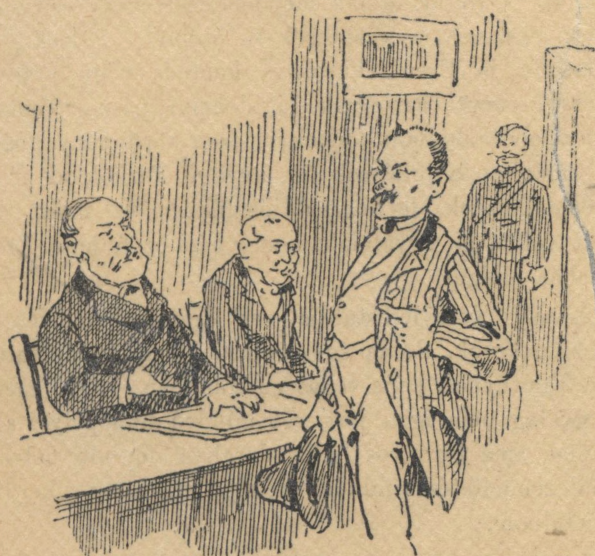
Carneval temetése.

Carneval herceget viszik már a sírba.
 Beh sokan követik zokogás közt sírva.
 Farsangi báléjek annyi szép órája
 Carneval herceggel most a sírba zárva.

Megsiratják sokan búbanatos szívvél,
 A kiktől annyi sok édes perczet visz el.
 De ti mért zokogtok rajta aggleányok,
 Hisz Carneval semmi jót nem hozott rátok?

A bíró előtt.

Bíró. Ön azzal vádoltatik, hogy egy utazót fényes nappal az erdőben kirabolt. Tagadja ön azt?

Vádlott. Nem, mert én kommunista és szociál demokrata vagyok.

Bíró. És mi alapon tudja ön magát ezen a czimen védeni?

Vádlott. Hát kérem csupán alaptörvényünkkel, hogy a tulajdon lopás.

Bíró. Úgy! Tehát zsebórám? ! . . .

Vádlott. Lopott portéka.

Bíró. És ha ön azt lopta?

Vádlott. Az tulajdonom.

Bíró. Hát a kabátja, mely rajta van micsoda?

Vádlott. Az tulajdonom.

Bíró. És ha azt eltalálnám venni?

Vádlott. Akkor lopás.

Bíró. De hát ön csupa ellentmondásokba keveredik.

Vádlott. Csalódik, bíró úr, csak a mi birtokomban van, az képez tulajdont.

Fiatal óriás a helyzet magaslatán.

No nézze meg az ember!... Azoknak a szegény social demokratáknak már amint hallom, Budapesten sem hagynak békét. Hát micsoda dolog ez? Hiszen annyi már nálunk a gézengúz, hogy az a néhány bátranelvegyülhet köztük. Irok is e tárgyban Bismarknak és Herman Ottónak, hogy lépjenek közbe; csak nem akarják a gondolatot is bilincsbe verni ebben a felvilágosult században? Hiszen a napokban hangoztatta a falu csősz, itt minálunk is a kovács műhely előtt, a tanácsbeliek fülök hallatára, hogy ő már

nemsokára felmondja a hivatalát, mert a nagyurak földjét mind felosztják igazságosan, s az ő számitása szerint neki is kell jutni vagy 300 holdacskáának; az egyházfit megis akarta már fogadni számadó gazdának; ivának is a medve bőrre olyan áldomást, hogy másnap a papnak kellett harangozni, a falu szénáját pedig a többi leendő földesurak mind elnyalábolták, mert a falu fegyveres ereje az egyház kolompjával együtt, a törvénybíró pelyvásában hortyogtak.

Hanem nini... azt is hallottam, hogy az az ángliusz generális, a kit békiteni küldtek a sudáni fölkelők közé, valami Gordon nevű, nem akar cördont húzni a rabszolga kereskedés elé. Szeretném látni: ő kigyelmét ha úgy befognák a forró napon a rizskása aratáshoz s azután korbácsal biztatgatnák, hogy nem vonná-e vissza esze nélkül ezt a hőbortos ángliusz rendeletet, hogy a máhdi hasittasson a hátából korbácsnak való szíjat. No nézze meg az ember!

Egyik olyan mint a másik.

Csirkefogó: Mit ad maga Iezig ezért az aranyóráért és arany lánczért?

Iezig: Nü, hojd ha maga bethodja bizonitani hojd becületes uton gyütthe hozzá, adok 40 florint, ellenkezüleg sak üt florint.

Csirkefogó: Ide hát azzal az öt forinttal!

Udvariasan.

Jogász (egy kávéházban többet magával ülve, midőn a mellette elhaladó vendég székét meglökte, felkel és feléhajolva nagyotkiált): számár!

Vendég (magát bemutatva): Én pedig Vadossy Elemér vagyok.

Ötvösműkiállítás.

(Magyarázattal kíséri egy orr. képviselő.)

P. Hölgyeim és Uraim! Ismerik szerénységemet, mely dicső multamnak folytonos iránytűje vala, (Egy vidéki polgártárs: Az mán löhetségös, most alighanem igazat mondott; nyilván a menekült Kosúthot is azért nem fogadta el londoni házában, mert félt az ángliuszok ovátiojától,) mely évtizedeken keresztül csak is a szerény munkásságra s alattomban a haza javára való lelkes működésre ösztöngött. (Egy másik civis: alattomban möglöhet; a jó Isten lát a veséjibe!) mondom, ezen szerénység folytán bátorodom e jelen alkalommal is fényes tehetségemet a legalázatosabban ragyogtatni, hogy tudják meg hölgyeim és uraim, hogy tulajdonképen ki is vagyok hát én is valójában, kik — akarom mondani mik — is voltak annak idejében ezen arany és ezüst cserepek, ékszerek, csecsebecsék és holmi... izék.

1-ször is. Ezen tekintélyes kampós végű aranyrúd kétségtelenül az egyik bethlehemi pásztor botja volt, mit elvitázhatlanul bizonyít azon körülmény, hogy a mai világban a juhászok ily anyagú furkókkal már nem rendelkeznek, de hogy az ősidőkben ez miért ne lehetett volna, az egyáltalában meg nem czáfolható. Eredete tehát világos.

2-ször. Nero leibstuhlja, vert aranyból, melyen a vérengző zsarnok, Róma égése alatt, körül hordoztatta magát. Pilotynak képe tehát ez irányban téves, mert Nero gyalog nem igen járt, sőt minden ünnepélyes alkalommal, ama bizonyos bútor darabon foglalt helyet. Hajdani rendeltetését minden kételyt kizárólag sikerült kiszimatolnom.

3-ször. A világverő Attila pinczekulcsa, szintén vert arany. A tetétleni halmok körül az egykori pinczét is sikerült felfedeznem, mely azonban a sok év-

századok súlya alatt, rókalyukká zsugorodott össze. Ez idő szerint bor nem igen van benne.

(Folytatása következik.)

Helyes megfontolás.

Előljáró. Hogy jön ön ahhoz, kertületi állat orvos úr, hogy a húsfelügyeletre nekem félszemű embert ajánl?

Állatorvos. Még eddig semmi körülmény nem igazolta azt, mért ne lehetne erre egy félszemű embert megbizni? mintha a félszemű csak úgy nem tudná kötelességét mint a kétszemű.

Előljáró. Ugy ám, csak hogy nem tudja még azt a szokást, hogy a mi húsfelügyelőink rendszeren egyik szemüket beszokták húnyni; mi történik hát akkor, ha a félszemű az egy szemét is betalálja hunyni?

Elárulta magát.

— De miért nem jön be ha csengetek?

— Nagyságos asszony az első és második csengetést nem hallottam, csak a harmadikat.

Léha Friczi monológjai.

No, máh fuhsa az a főhendiház, meht elveté a polgáhi házasságot. Most azután tessék nekem mozgani a sok hitelező, lejárandó vexli között. A multkoh a D. Equilliers czéh tagjai koppasztottak meg. Alig; hogy megughasztották a hendnek hű öhei, az egy ughásnyiha levő nemzeti casinóban ébhedtem fel holt koldusha silányitva. Egy sémi lányka, ha olyan csunya is, mint a hátha menés, de páh százezezes hozománya van, kihánt a hináhból. Szép vagyok, híhes familiából ehedtem, kutyaböhös nemesi oklevelem a monacói játéklarangból adatott ki. Vége mindennek! De azéht úh, magnás mahadok.

Jönnek majd a tavaszi lóvehsenyek. Adom én is a ghandot. Igen! Óh igen! Hogy lenne sikehült fényes a lovak vehsenye, ha én, Piquet Léha Fhiczi köztük ne diszelegnék.

*

Bámulat táhgya vagyok a casinóban, meg a kávéházakban, meht csak angol, fhancia, spanyol, olasz lapokat olvasok. Nagy tudósnak tahtanak. Jól tudtam adni a szehepet. Mosolyogtam, hogy mikép fél össze Léha Fhiczivel az ihodalom. De hajta kapott valami kopott öltözetű tudós:

— Édes uram! Felforditva olvassa a lapokat? Mindjárt fizettem, s elődalogtam.

Orvosi tanács.

— Izsák barátom, laikus létemre adhatok önnek tanácsot, hogy betegségéből kiépüljön.

— És mit megvalna az Gróf úr?

— Lopjon el egy lovat!

— Micsoda! lovat lopjak?

— Igen mert ha önt rajta kapva elcsipik és néhány hónapra becsukják, ezáltal oly helyzetbe jut, hogy ezen kényszerhelyzet következtében némi koplalásnak alávetve, egészsége újra helyre fog állni.

Czigányfurfang.

Vásárra vitte lovát a czigány, egy paraszt ember alkuközben kérdezi, hogy aztán jól húz-e a lova.

— Csák annyit mondhatok, hogy irilni fog kigyelmed ha ázs a ló húzni fog.

Másnap reggel a vevő befogja a lovat de az, mintha csak a földbe nőttek volna lábai, meg sem mozdult. Vissza megy a vevőhöz és szidja, hogy az a ló mákszemnyit sem húz.

— Hát mondtam én hogy húz? Hát nem ázst mondtam, hogy iriljen annak ha húzni fog? Én izs iriltem volna, de nekem nem akart kedvemben járni; azsirt adtam el.

Elza.

„Esküszöm a szerelemre,
Mely boldogít, a mely éltet,
Hogy még csak egy gondolatban
Sem csallak meg Pistám, téged!”

S hogy valahogy e nagy hűség
Soha csorbát ne szenvedjen,
Magát mindég egy hadnaggyal
Örízteni a kis szentem.

Kálmán diák.

Előzékenység.

A. (éjjel): Szabad önt tisztelt nagysád haza kíséreni?

Férj (ki utóléri nejét): Ki ön uram? Hogy merészli nőmet megszólítani?

A. Bocsánat, én az itteni állatvédő egyesület elnöke vagyok.

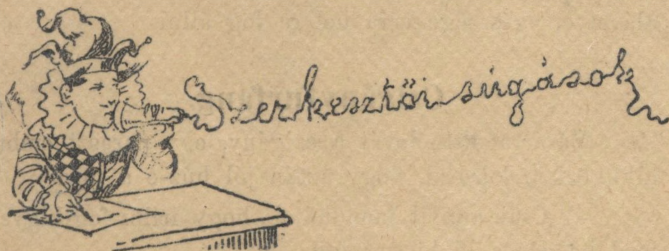

Kék nefelejts...

— (A legujabb népdal.) —

„Kék nefelejts virágzik a viz tükrén,“ (?)

Szerző: Br. Bánffy György. Zongorára tette: Serly L.
Kiadta: a „Harmonia.“

Paks. Közlebről magánlevél megy. — Karczag: Megkaptuk. A lap hol marad? — D—k K—n (Szatmár.) Köszönet a buzgalomért. Mindig szívesen látott vendégünk leend. Üdv! — A. Z. Budapest. A humoreszket kérjük beküldeni, csak azután ítéltünk. — M. O. „Ébredjete...“ czimű verse nem közölhető. Vezérversekkel különben is ellát bennünket a társszerkesztő. — „Alföldi Iparlap“ Szeged. Mi a lapot rendesen küldjük, kérjük tehát mi is rendesen. — M. J. Fiume. A „bolondgomba“ illő helyére kerülend. — „A hosszú ünnep. Rövid ész! — B. K. Laskó. Munkálkodását szívesen vesszük — U. N. Tulságosan bolond! — D. V. Sületlenség! — Sz. Gy. Győr. Megkaptuk, de a kértet nem. Megérdemeltük volna.

Megrendelési felhívás a felvidéki t. lelkes urakhoz.

Ki ne emlékeznék vissza a „Senk palencseni“ féle verses füzetre, melyet a 40-es években néhai Dr. Andráscsik János volt bártfai plébános a pálinkaivás meggátolására a felvidéki tót nép számára humorosan megirt és kiadott?

Ezen könyvecske 4000 példányából mai nap-ság már alig akad egy kettő; tudnivaló dolog, hogy azt a koresmárosok, — mert több helyen a nép fogadalmat tőn, hogy a pálinkát többé inni nem fogja, — csakhamar kiirtották.

Csak kedves kötelességet vélek tenni, ha ezen nagy bátyám által irt könyvecskét újból sajtó alá bocsátom s néhány rajzzal kibővitve ugyanazon tartalommal kiadom.

Egy könyvecske ára 10 kr.

Minden öt könyvecskére egy ingyen példány jár.

A t. lelkes urak érdekében áll, hogy ezen könyvecskéből hiveik közt leendő kiosztás végett minél több példányt megrendelni szivesek lesznek.

A pénz beküldése egyelőre felesleges, csak levezető lapon kérem velem legkésőbb március 30. ig tudatni, hogy hány példányra történik a megrendelés, mert kevés felesleges példányt nyomatok.

A mű már sajtó alatt van.

Együttal pártfogásukba ajánlom lapomat, mely a vallást tiszteletben tartja.

Budapest, 1884. márczius 9.

Iklódy Győző,

a „Füilentő“ f. szerkesztője és kiadója.

VIII. Stáció utca 6. sz.

SZIGETI L.

SZIGETI LAJOS

szij- és nyeregyártó.

Ajánlja jól berendezett szijgyártó-üzletét, u. m. nyergek, utazó bőröndök, vadász- és uti táskák, a legjutányosabb áron. — Minden e szakmába vágó javítások elfogadtatnak s vidéki megrendelések levél által a legpontosabban kiszolgáltatnak.

Képes árjegyzék kívánatra bérmentve küldetik.
Üzleti helyiség:
BUDAPEST, VIII., Múzeum-körút 10. a nemz. múzeum mellett.

